

for den paagjældende Kirke eller Sag at komme frem, og der vil jo ikke være Tale om, at de Vedkommende ville faae en Kirke en Dag før eller senere, saa længe Stillingen er, som den er. Jeg skal ikke komme ind paa Grundene til, at Stillingen er saaledes, thi derom have jo den ærede Ordfører og den høitærede Minister forhandlet med hinanden under Finantslovsbehandlingen. Jeg holder mig kun til, at saaledes ere de faktiske Forhold, og under saadanne Forhold har Udvalgets Flertal ikke ment at kunne foreslaa Andragendet henvist til Ministeren, men vi have udtrykkelig sagt „under de nuværende Forhold“, thi Grunden er ikke, at man enten savner Interesse for Sagen, eller at man skulde finde, at der ikke er tilstrækkelig Jordbund for en Kirke. Disse Bemærkninger har jeg allerede nu villet tillade mig at fremsætte paa Flertallets Vegne, for at dets Stilling ikke skulde give Anledning til nogen Misforstaaelse. Indstillingen under Nr. 10 vedrører et Andragende fra tvende Døttre af forhenværende Kultusminister Borgen om Understøttelse. Udvalget har enstemmig været af den Mening, at det nok vil kunne forsvares at give Andragenderne en Understøttelse, ikke saa meget i Følge deres Faders Stilling — skjøndt maaste ogsaa af den Grund, — men inaree af den Grund, at det er oplyst i Andragendet, at han har givet Afkald paa en Del af sin Pension, saa vidt jeg husker 800 Kr. aarlig. Han er jo død for ganske nylig, og da han altsaa levede mange Aar efter, at han har givet Afkald paa en saadan Andel af sin Pension, som, hvis han havde medtaget den, sikkert nok kunde have forskaffet hans Døttre en aarlig Livrente, har Udvalget ment, at der kunde være Grund til at vise Paaagtelse for den af Kultusminister Borgen viste Uegenyttighed ved nu at komme hans Døttre, der nok kunne trænge til en Haandsrækning, til Hjælp, og vi foreslaa derfor dette Andragende henvist til den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

Dinesen: Hvad angaar det Andragende, som Udvalgets Mindretal i Indstillingen under Nr. 8 har foreslaaet henvist til vedkommende Minister, er der ikke Anledning til at sige meget, thi efter den Stilling, som Flertallet her i Salen i Overensstemmelse

med Finantsudvalgets Flertals Indstillinger paa andre Omraader har vedtaget, er det givet, at der ikke kan ventes Noget opnaaet for den paagjældende Menighed i dette Øieblik. Forholdet er jo det, at Thingets Flertal har ment, at der ikke skal gives Understøttelse til Opførelse af saadanne Kirker indtagen af Stiftsmidlerne, hvorimod Ministeren har udtalt, at disse ikke ere tilstrækkelige til at fyldestgøre disse Øiemed, og Mindretallet i denne Sag staar paa samme Standpunkt som den høitærede Minister og mener som han, at skulle disse Menigheder hjælpes, maa det ske ved Tilskud fra Statskassens Side. Med Hensyn til, hvad der blev anført af den ærede Ordfører om den forhaandenværende Trang og hans hele Motivering af, at denne Menighed fortjener at hjælpes, mener jeg, at denne Sag ikke har Noget forud for de lignende Spørgsmaal, der ere behandlede paa Finantsloven. Jeg tror, at Trangen i alle fire Tilfælde er lige stor, og at der er gjort i alt Fald ligesaa meget fra Privates Side i de andre Tilfælde som at fremme vedkommende Sag som i dette Tilfælde. Naar Mindretallet gør Indstilling om Andragendets Henvisning til Ministeren, er det derfor kun for at opretholde det Princip, som Mindretallet en Gang har vedkjendt sig. — Hvad de øvrige Andragender angaar maa det være mig tilladt at gøre nogle Bemærkninger ved et Par af dem, og jeg skal da først med Hensyn til Andragendet fra forhenværende Tjyrpasser Gottschald eksempelvis antyde, om det ikke kunde være hensigtsmæssigt, at dette Spørgsmaal blev afgjort allerede ved Behandlingen af Tillægsbevillingsloven. Som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, er hele Udvalget enigt om at foreslaa dette Andragende henvist til Ministeren. Det er erkjendt, at den vedkommende Mand befinder sig i en meget ulykkelig Stilling, siden han har mistet sin Arbejdssevne og al Udsigt til en fremtidig Livsstilling, og det er derfor af Bigtighed, at man tager hans Tilstand saa tidlig i Betragtning, at Spørgsmaalet allerede kan blive afgjort paa Tillægsbevillingsloven. Jeg henstiller dette nærmest til den høitagede Minister. For mit personlige Vedkommende kunde jeg ønske, at den samme Behandling maatte blive Landstabsmaler Schovelins Andragende til Del. Jeg har gjort mig bekendt med denne Sag